

Dezső orrán keresztül

Mikor tacsóm nyaka köré kötöm
a pórázt, megremeg, feszül a fel-
ajzott teste. Kapunyitás után kiront
az utcára. Se kép, se hang, csupán a szag
irányítja szapora mozdulatait. A sugárút
zajos, bűdös, tacsóm mégis örül:
beszippantja a számára örökké friss várost.
Egyszer odaszóltam neki:
nem versz át, Dezső, csálnak érzékeid,
minden változáson tort ül a pusztulat.
Nem vagy egy Hérakleitosz, Tandori sem, ki hisz neked –
vágna vissza kutyám, ha tudna magyarul.
Inkább ugat, nyüszít, vértelen neki a beszéd.
Vitáztam volna még, kötvén az ebet a karóhoz,
ám Dezső tojt rám –
zacskót kaptam elő, a szar nem bomlik fel az aszfalton.
Botladozva követtem a boldogságtól fújtató kutyát,
ha minden füstté válna, egyedül az orr igazodna el
a szénné égett utca-
sorok között.